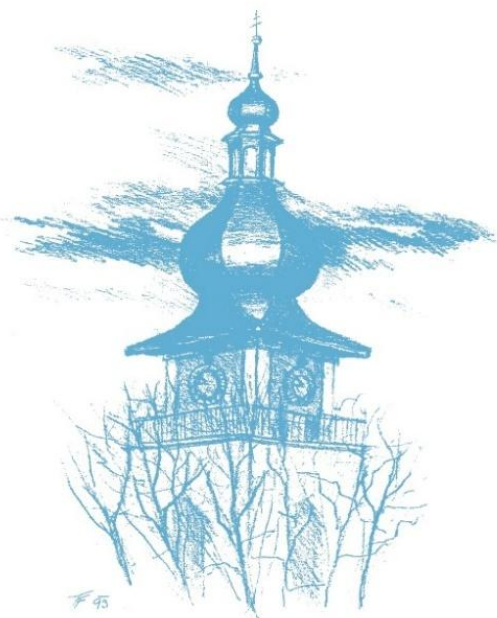

KUNHUTA

ze života farnosti

Nové Město na Moravě

srpen 2026

Milí farníci, milí poutníci!

Rok i prázdniny se rychle přehouply do druhé poloviny a my se opět setkáváme na pouti u kostelíčka Nanebevzetí Panny Marie. Mám radost, že můžu uprostřed nás přivítat svého někdejšího spirituála a dobrého přítele Tomáše Rouleho, který bude předsedat poutní mši svaté. Jen několik týdnů nás dělí od nového školního roku a podzimu, a tak mi dovoluňte podělit se s Vámi o několik pastoračních plánů. Od září připravujeme první, tak trochu zkušební běh kurzů Alfa. Nevíte, o co se jedná? Odpověď najdete na straně 12 a 13 tohoto čísla farního časopisu. Již nyní jsem vděčný všem, kteří nabídnou pomoc s organizací, a také těm, kteří se kurzů budete účastnit. Předpokládám, že na podzim se tyto dvě skupiny budou ve značné části prolínat. Další novinkou letošního podzimu bude i představení jednotlivých společenství, které v naší farnosti již fungují a které jsou otevřené pro všechny další zájemce o aktivnější zapojení se do života farnosti. A ani letos nevynecháme pouť, letos přes Slovensko do nejvýznamnějších poutních míst severního Maďarska, která se stala neoddělitelnou součástí života naší farnosti. To jen a jen díky Vám, jednotlivcům i společenstvím v ní působícím, může být toto naše farní společenství tím, čím být má: živým místem k setkávání generací, ale zároveň prostorem, kde všichni můžeme pocítovat Boží blízkost. Společenství je veliký dar, ale také něco, co je potřeba neustále budovat a zároveň jej nabízet druhým. Kéž je to Duch svatý, kdo nás při všech aktivitách, které v naší farnosti připravujeme, sám povede! Pokojné letní dny a krásnou pouť Vám ze srdce přeje a žehná

o. Miro

THLIC. MGR. TOMÁŠ ROULE V NOVOMĚSTSKÉ FARNOSTI

Hlavním celebrantem naší letošní pouti na Kosteličku je spirituál Papežské koleje Nepomucenum v Římě (od roku 2014) a kanovník Metropolitní kapituly u svatého Víta v Praze, ThLic. Mgr. Tomáš Roule.

Vydal se studovat práva, ale jeho snem bylo jiné povolání, spíše poslání. Nechal se zapsat do nultého ročníku teologické fakulty, vystudoval ji a stal se knězem. Na kněze byl vysvěcen v červnu 2002 a dva roky působil jako farní vikář. Od května 2004 byl osobním sekretářem arcibiskupa pražského – nejprve kardinála Miloslava Vlka, poté kardinála Dominika Duky. Nyní vyučuje v Římě na duchovní přípravě budoucích kněží, Čechů, Moravanů a Slezanů, kteří studují na Papežské lateránské univerzitě.

Narodil jste se v Příbrami, kde jste chodil do základní školy. Bylo to v době totality, kdy víra v Boha nebyla učiteli příliš podporována. V hodinách občanské nauky byla naopak vyvracena. Byl jste již tehdy věřící?

Vyrostl jsem ve víře v Boha tak, jak ho vyznávají křesťané, odmalička. Za totality nám byl ve škole předkládán tzv. vědecký světový názor, materialismus, který popíral všechno duchovní, všechno, co nás přesahuje. Pamatuji se, jak nám jednou paní učitelka občanské nauky vykládala, jak je křesťanská víra škodlivá. Tehdy jsem se přihlásil s tím, že mě na víře nic škodlivého nepřipadá. Už nevím, jak se mě dál snažila přesvědčit, ale nepodařilo se jí to. Pro mě to bylo první setkání s tím, jak lidi režim masíroval a doma se říkalo něco jiného než ve škole.

Věří Vaši rodiče též v Boha?

Oba mí rodiče jsou věřící a chodí pravidelně do kostela. Podařilo se jim předat víru nejen mně, ale i mému bratrovi a sestře, jako dospělí jsme ji pak sami rozvíjeli. Víra má v naší rodině své pevné místo. Dalo by se říct, že Pán Bůh je součástí naší rodiny. Nebo možná přesněji, že naše rodina patří do té jeho.

Neměl jste kvůli své víře problémy se spolužáky?

Nemám si v tomto ohledu na co stěžovat. I když jsme se v pohledu na svět často lišili, vždy mou víru respektovali. Někdy mívali různé otázky, protože se s těmi věcmi neměli kde seznámit, a zajímalo je to. Jindy mě diskuse s nimi přiměly se nad svou vírou hlouběji zamýšlet a více ji promýšlet.

Kam jste se vydal po dokončení základního vzdělání? Byl jste již tehdy připraven svůj život obětovat církvi?

Po základní škole jsem ještě neměl jasno o své budoucnosti. Rozhodl jsem se pro gymnázium. Během těch let se mi opakovaně vracela myšlenka na to stát se knězem. Zároveň se ale objevovaly i pochybnosti a já neměl potřebnou jistotu. Proto jsem šel po maturitě studovat práva, byla to taková sázka na jistotu. Studium

mě bavilo, ale zároveň mě to dál táhlo ke kněžství. Po prvním ročníku práv jsem studia přerušil a vydal se studovat katolickou teologickou fakultu. No a potom jsem byl vysvěcen na kněze a putoval po různých farnostech středních Čech, kam mě představení poslali. Tak to v církvi funguje, že si člověk působíště nevybírám, ale dává se k dispozici svému biskupovi. Tím byl tehdy kardinál Miloslav Vlk, který kdysi působil nedaleko jako farář v Rožmitále.

Stal jste se knězem. Co všechno stálo za touto cestou?

Za touhle cestou stálo a nadále stojí hluboké přesvědčení, kterého jsem nabyt, totiž že Bůh miluje všechny lidi a každého člověka konkrétně. A že to dává životu zakotvení a zasazuje ho do souvislostí, které přesahují i smrt. Víra mi dává pevné místo ve vesmíru, a to napořád, řekl bych. Prostě se se mnou počítá a nežiji náhodou. Tohle jsem už jako chlapec zatoužil lidem předávat jednou jako kněz. A dělám to vlastně pořád a baví mě to čím dál víc. Ale k té jistotě jsem se musel dopracovat a vlastně je to pořád cesta.

Po nějaké době jste se přestěhoval na Arcibiskupství pražské, kde jste vykonával službu sekretáře kardinálovi Dominiku Dukovi. Můžete prozradit, v čem spočívala Vaše „práce“?

Pan kardinál Duka mě vlastně „zdědil“, jako svého sekretáře si mě totiž vybral už kardinál Vlk. Byla to hodně odlišná práce než služba kněze ve farnosti. V podstatě mi pan kardinál svěřil do péče svůj program, tedy jak naloží se svým časem. Vlastně to od něj byla velká pokora, podřídit se tomu, jak jsem mu to naplánoval – samozřejmě nejlépe, jak jsem uměl. Znamenalo to reagovat na spousty podnětů a situací. Telefon zvonil v průměru každých 6 minut. Byla to neskutečně pestrá škála lidí, se kterými jsem přišel takto do kontaktu.

Nyní vyučujete v Papežské koleji Nepomucenum v Římě. Naplňuje Vás vzdělávat ostatní věřící?

Pracuji nyní v Římě na duchovní přípravě budoucích kněží, Čechů, Moravanů a Slezanů, kteří studují na Papežské lateránské univerzitě. V Nepomucenu, v tzv. semináři, bydlí a já je doprovázím v jejich lidském a duchovním zrání dříve, než učiní své celoživotní rozhodnutí. Spolu s kolegy se je snažíme připravit na situaci a duchovní službu v České republice a zvláště na to, co bude náročné. Časem budou působit různě po naší zemi, a tak skrze ně mohu působit na víc věřících, než bych kdy sám potkal ve své farnosti. Je to náročná práce, ale zároveň i privilegium, včetně možnosti žít již několikátým rokem v Římě.

Můžete prozradit, jak probíhá Váš běžný den?

Během akademického roku se život v semináři podobá trochu klášteru. Vstává se relativně brzy. Život zde má svůj řád, ve kterém se střídá společná i osobní modlitba, společné stolování, studium a odpočinek, setkání nad různými tématy důležitými pro život mladého muže a kněze, osobní důvěrné rozhovory, kdy se jde na dřev. Bohoslovci, tak se naši studenti nazývají, mají mnozí výborný smysl pro humor, a tak zažijeme i spoustu legrace. Humor je dar od Pána Boha, abychom se nebrali příliš vážně. První naší společnou aktivitou je rozjímání v kapli od 5.55, potom mše a další modlitby. Má služba končí chvíli před

21. hodinou, kdy dávám bohoslovcům pár myšlenek k rozjímání na příští den, a máme poslední modlitbu celého dne. Občas o víkendu vyjíždíme do blízkého i vzdáleného okolí, abychom ho trochu poznali. Itálie je nádherná. Od května do září jsme často v neděli u moře a pak do přístavu na plody moře.

Vrátíte se někdy do Příbrami za svými rodiči, sourozenci, přáteli?

Do vlasti se rád několikrát ročně podívám, abych byl se svou rodinou a přáteli. Každé letní prázdniny se snažím strávit čas s mými rodiči, a tak za nimi vícekrát během léta zajedu. Také každé léto trávím čas se svým bratrem a sestrou. Rodinné vazby se posilují tím, jak člověk stárne. A vždy mi záleželo také na kněžském společenství. S přáteli kněžími, s nimiž jsme byli společně vysvěceni na kněze, jezdíme každý rok na šest dní do Luhačovic, kde trávíme čas společně. Stále je co poznávat v bližším nebo vzdálenějším okolí. Toto moravské město jsem si zamiloval už jako dítě při návštěvách se svou babičkou. Takže tam jezdím kromě jiného také na ni vzpomínat.

Spousta věcí v České republice také funguje daleko lépe než v Itálii. Například zdravotnictví nebo úřady. Zvláště kvůli lékařům se mi občas vyplatí, abych do Prahy přiletěl. A počítám, že jednou se sem zase vrátím natrvalo.

Nikdy jste se neoženil, neměl děti. Nelitujete toho?

Vím, že vám to přijde asi zvláštní, ale svého rozhodnutí nelituji. Musel jsem si ho ale odpracovat a nebojím se říci vybojovat. A znám i bolest z toho, že nemám vlastní partnerku anebo vlastní děti. Svým způsobem mi to ale Pán Bůh vynahrazuje. Je velká řada rodin, kde se cítím přijat jako doma. A taky jsem pochopil, že partnerské soužití a výchova dětí je skutečná řehole, která vyžaduje obrovské odříkání. Ale to pro vaše čtenáře není nic neznámého. Ať žijeme jakýkoli život, určitá samota nás nemine, ta k člověku patří. Sám před sebou nikdo neuteče. A tak je lepší učit se se sebou žít a mít se rád.

*zdroj: www.pribram.cz, autor: Tomáš Pečenka (2019), zkráceno – upraveno,
foto: www.nepomucenum.it*

OHLÉDNUTÍ ZA BLAHOŘEČENÍM

V sobotu 6. června 2026 bylo mnoho z nás svědky nezapomenutelné události – **blahořečení Jana Buly a Václava Drboly** – ať již přímo v centru dění v Brně, nebo jen u televizních obrazovek. Pavilóny brněnského výstaviště P a Z se proměnily k nepoznání, oslava takové události se v nich ještě nikdy neuskutečnila. Církev tak oficiálně uznala, že oba zmínění kněží žili ctnostným a svatým životem a věřící je mohou uctívat v modlitbě. Mučedníci z krutých 50. let ukazují, že i v extrémních podmínkách si lze zachovat mravní integritu. Ta doba vyžadovala pevné charaktery. Oba jsou laureáty lidství, kteří si zaslouží naši úctu. Celým svým působením v jim svěřených farnostech směřovali ke Kristu, až k oběti vlastního života. Zpráva o jejich popravě měla sloužit k zastrašení církevní a náboženské opozice režimu, dnes je jejich příběh naopak symbolem odpuštění, nezlomné odvahy a naděje. Kde jsou všichni ti mučitelé, prokurátoři a soudci, kteří připravili zločinný a nespravedlivý proces? Jan Bula a Václav

Drbola zůstali nepřemožení. Nelidský režim se zhroutil v roce 1989, již v roce 1990 byli rehabilitováni a časem se otevřela dlouhá cesta k jejich blahorečení.

Tato fakta již ale všichni známe, proto bych se s vámi ráda podělila o pár úryvků z dojemných dopisů Jana Buly, které napsal v Jihlavě z cely smrti v noci před popravou 19. května 1952 (*24. 6. 1920 – †20. 5. 1952). Byly adresovány především rodině, ale i nejbližším spolupracovníkům. Jsou osobními svědectvími jeho víry, odvahy, statečnosti a rozloučení se všemi. Zachoval si důstojnost a lásku k lidem. Brutální a nesmlouvavý komunistický režim ho popravil, ale nevymazal z lidské paměti, nýbrž přesně naopak. Zvrácenost režimu šla doslova až za hrob, StB dopisy příbuzným nikdy neodeslala. Byly objeveny až po dlouhých dvaceti letech.

„Jako bych odjížděl někam do vzdálené země, odkud vím, že se nevrátím. Naposled zamávám šátkem a říkám poslední s Bohem. Byl mně vyměřen věk krátký. Sv. Jan Křtitel, můj patron, měl stejný! Odejdu usmířen s Bohem a jako já jsem vzpomínal na všechny mně svěřené, kéž oni vzpomínají i na mne. V duchu jim i Vám žehnám a vzpomínám. Buďte radostí i posilou mamince i sobě navzájem. Měl jsem mnoho plánů, jak víš, a stačí maličkost a je po všem.

... Největší posilou je mi to, že jsem věrně sloužil Bohu až do konce. Člověk Boha nikdy dost nemiluje a to je jediné, čeho musí litovat.

... Ale věřím, že nebyl nadarmo. Těší mne dnes, že jsem Mu sloužil a že jsem Jeho služebníkem zůstal až do konce. Odcházím s Ním smířen. Těším se na oddech a na shledání se všemi těmi, kteří mne na věčnost předešli.

Kéž Vás Bůh sílí a potěší! Věřím v Jeho dobrotu i v Jeho spravedlnost! Věřte také a pevně. Na všechny Vás jsem mnoho myslel, za všechny se modlil. Vzdávám Vám upřímné Pán Bůh zaplat' za všechno, co jste pro mne vykonali. Buďte šťastni.

... Až tento dopis dostanete, bude ten, který takto vzpomíná, dívat se na Vás z jiného světa. Budu už s tatínkem, jehož poslední slova si často vzpomínám. Zase se shledáme, zase Vás obejmou ve světě novém, kde já už budu se známými čekat.

Nezapomeňte na maminku žádný. Můj hrob bude neznámý.“

Nikdo z nás si nedovede představit, co prožívá člověk v tak těžké chvíli, kdy ví, že následující den jeho život nedobrovolně skončí. Přesto Jan Bula dokázal zformulovat své myšlenky a zapsat je láskyplně do posledních dopisů. Kdyby neměl tak pevnou a hlubokou víru v Boha, jistě by ve svém mladém věku (necelých 32 let) nezvládl odejít smířený a s nadějí na věčný život.

S pohnutím jsme sledovali první blahorečení lidí, kteří zahynuli za komunismu, což dává jejich oběti nový rozměr. Můžeme si proto připomenout podstatnou část z homilie papežského legáta, kardinála Michaela Czerného, brněnského rodáka:

„Blahoslavení Jan a Václav nás nevolají k tomu, abychom hledali pronásledování. Volají nás k tomu, abychom nezaproдали pravdu za pohodlí nebo proto, abychom se vyhnuli konfliktu. Volají nás, abychom nevyměnili víru za uznání od druhých, abychom nemlčeli tam, kde by mělo zaznít svědectví.

Volají nás, abychom neobětovali vlastní svědomí kvůli pohodlí, kariéře či ‘rozumnému přizpůsobení se’. Volají k odvaze zůstat pravdiví i tehdy, když je to nepopulární, k věrnosti i tehdy, když nepřináší okamžitý úspěch, a k víře, která nehledá potlesk, ale chce zůstat v souladu s evangeliem.“

Možná vás bude zajímat, že v roce 2004 byl blahořečen papežem sv. Janem Pavlem II. i poslední český král a rakousko-uherský císař Karel I. Habsburský (1887–1922), který také zemřel velmi mlád.

Marie Mlynářová

OBRAZY PANNY MARIE DNES

Při přípravě série článků o obrazu Panny Marie Pomocné (Pasovské Madony) mě v jednom kunsthistorickém pojednání zaujal údiv jeho autora nad tím, že katolíci neuctívají originální Cranachův obraz Panny Marie, ale jeho pasovskou kopii. Svědčí to o chabém vzdělání autora, který se chce zabývat sakrálním uměním, ale nemá o tom elementární znalosti. Přitom mě ale také napadlo, jak jsou na tom s vědomostmi praktikující katolíci?

V římskokatolické církvi si projevy úcty k Panně Marii asi nedokážeme dost dobře představit bez jejích soch a obrazů. Je to tradice, která vyrostla z barokní a z lidové zbožnosti, ale mariánskou úctu deformuje. Na nešvary provázející mariánskou úctu upozorňovala v průběhu let řada teologů i papežů, ale marně. Scházela vůle omezovat upřímnou lidovou zbožnost. Podstatu problému vystihl známý německý kunsthistorik Hans Belting (1935–2023) ve své knize „Bild und Kult“, kde píše o moci obrazů a bezmoci teologů.

Problématikou uctívání mariánských obrazů a soch se zabýval teolog Ctirad Václav Pospíšil v knize Maria – Mateřská tvář Nejvyššího vydané Karmelitánským nakladatelstvím v Kostelním Vydří v roce 2018, ze které otiskuji následující pasáž.

Mariánská lidová úcta je často těsně spojena s určitými obrazy a sochami, a proto je povinností mariologa hovořit i o těchto věcech zcela otevřeně a přivádět bratry i sestry ve víře k upřímnému zpytování vědomí. Upřímně řečeno, nevím si rady s mariánskou úctou neúměrně vázanou na určitá konkrétní vyobrazení. Základní pravidlo úcty k obrazům přece spočívá v tom, že se klaníme Bohu, Kristu a uctíváme svaté. Úcta a klanění se vztahují ke konkrétním osobám, nikoli k jejich obrazům a sochám.

Není Maria z takového nebo onakého poutního místa, ale pouze jedna jediná Matka Boží! Opravdu nevím, proč bych měl prokazovat větší nadšení před sochou z Fatimy než třeba před vyobrazením Matky Boží ze Svaté Hory. Domnívám se, že právě zde se nachází velké pole pro vytrvalou, trpělivou a taktní, nicméně jednoznačnou kultivaci lidové mariánské úcty. S ohledem na předchozí tradici je nutno vznést určité výhrady proti opravdu neúnosným ikonografickým inovacím posledních dvou staletí. Zobrazovat Marii bez Krista nebo bez společenství církve (Letnice) se zdá být vzhledem k tomu, co bylo řečeno výše i vzhledem k osmé kapitole Lumen gentium, čímsi obtížně přijatelným. Kromě toho si nemohu odpustit poznámku – velkým tajemstvím přísluší určitá umělecká úroveň a čistota

jejich ikonografického vyobrazování. Přesládlá kýčovitost různých sošek a obrázků je přímo znesvěcující, Mariino tajemství urážející a soudného člověka odpuzující. Určitý druh „obrazoborectví“ by zde byl jako projev úcty k Matce Páně zřejmě na místě. „Náboženské spotřební zboží“ tohoto druhu bychom určitě neměli kupovat a ani bychom tímto „kulturním haraburdím“ neměli „obšťastňovat“ druhé. Così obdobného platí i o určitých publikacích s mariánskou tematikou. Teologie obrazu a ikonografie by ale měla brát v potaz ještě jednu skutečnost, která nám často bohužel uniká. Když lidé obdivují například Michelangelovu chronologicky první pietu v chrámu svatého Petra, jejich pozornost je v zásadě pohlcována úchvatným mistrovstvím sochaře, které jako by nedovolovalo vystoupit od dokonalého vyobrazení k tajemství samotnému. Totéž platí o celé řadě skvostných uměleckých zpodobení nejen Matky Páně, ale také Krista a tak dále. Nestáváme se vlastně nevědomky tak trochu „kulturními modloslužebníky“? Neklaníme se v těch největších uměleckých skvostech přednostně dílu našich rukou, a to tak intenzivně, že na meditaci a modlitbu vlastně už nikdo ani nepomyslí? Nejsou ty nejdůležitější chrámy křesťanstva dnes spíše muzea, místa uctívání uměleckých pokladů? Oč blíže jsem byl Bohu a Matce Boží kdesi na periferii Říma v bývalé tělocvičně, z níž udělali kostel. Tam nebylo co obdivovat, tam se lidé opravdu chodili modlit. Stejně jako je obtížné a v jistém slova smyslu také nebezpečné hovořit lidskou řečí o Bohu a jeho tajemstvích, je také nebezpečné to vše znázorňovat obrazy. Ono totiž právě v těch nejgeniálnějších konstrukcích teologů už často nevíme, jestli nám místo Boha není vlastně předkládána k věření a úctě spíše geniální teologova mysl. Teologie i ikonografie by zřejmě měly stále intenzivněji usilovat o skromnost, symboličnost odkazující nad konkrétní výraz. Právě taková je chronologicky poslední Michelangelova pieta, která z hlediska estetických kánonů doby svého vzniku zůstala nedokončená. Když jsem před ní opravdu několik hodin stál v milánském Castello Sforzesco, přivádělo mne to k modlitbě, k dotváření naznačeného, k průniku do tajemství. Michelangelo na tomto díle pracoval těsně před svou smrtí. Jako kdyby sám Nejvyšší rozhodl, kdy je dílo dokončeno.

Ctirad Václav Pospíšil.

Specifický historický vývoj našich zemí způsobil, že se mariánská úcta u nás na rozdíl od sousedních zemí potýká s řadou překážek a nepochopení. Výmluvným dokladem je v tomto ohledu „kulturní boj“ provázející obnovu mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Téma mariánské úcty v našich zemích je proto obsáhlé a netýká se jen obrazů a soch. Pokud má někdo z čtenářů zájem dozvědět se o tomto tématu víc, doporučuji článek ThDr. ICLic. Jiřího Koníčka „Jak prezentovat mariánskou úctu a mariologii v dnešní české společnosti a ekumeně“ v revue Cyrilometodějské křesťanské akademie DIALOG EVROPA XXI z 28. 05. 2018 (dostupný na <https://www.dialogevropa21.cz/jak-prezentovat-marianskou-uctu-a-mariologii-v-dnesni-ceske-spolecnosti-a-ekumene/>).

To jsme se ale od Pasovské Madony zatoulali daleko, a tak se na závěr vrátíme zpět k obrazu Madony od Lucase Cranacha staršího. Jeho kopie pořízená v Pasově

zde začala být uctívána jako Mariahilf. V českých zemích se pro tento obraz ujal název Panna Maria Pomocná, což je jakýsi otrocký překlad německého názvu. S ohledem na to, jaké úctě se Panna Maria těší, je takový název nedůstojný nejen jí, ale i českému jazyku. Proto ji dnes nazýváme Panna Maria Pomocnice křesťanů.

Po roce 1989 vznikly na Moravě tři nové kostely zasvěcené Panně Marii Pomocnici křesťanů. V roce 1995 byl posvěcen obnovený poutní kostel Panny Marie Pomocnice křesťanů, kterému jsme se věnovali minule. Jednalo se o obnovu zlikvidovaného kostela, a proto jeho ikonografie zůstala tradiční.

V roce 1994 byl v Brně Žabovřeskách vysvěcen nový saleziánský kostel Panny Marie Pomocnice křesťanů. Na čelní zdi presbytáře je rozměrná oltářní freska Panny Marie, která je dílem malíře Jaroslava Šerých (*1928 – †2014). Malíř zde upustil od čtyři sta let dodržované podoby obrazu Panny Marie Pomocné a zobrazil ji jinak. Dal tím najevo, že důležitá je Panna Marie jako Pomocnice křesťanů a na jejím zobrazení nezáleží!

V roce 2003 byl ve Zlíně vysvěcen další kostel Panny Marie Pomocnice křesťanů. Také zde už tradiční obraz Pasovské Madony nenajdeme, na čelní stěně presbytáře je socha Panny Marie jako královny nebes s Ježíškem v náručí.

Jaromír Černý

Obr. 1 Interiér kostela Panny Marie Pomocnice křesťanů v Brně Žabovřeskách

Obr 2. Detail „oltářní fresky“ kostela Panny Marie Pomocnice křesťanů v Brně Žabovřeskách

ZAMYŠLENÍ NAD SPIRITUALITOU SV. FRANTIŠKA Z ASSISI

Letošní rok je významný mimo jiné připomínkou osmi set let, které uplynuly od smrti jedné z nejvýznamnějších postav křesťanských dějin, svatého Františka z Assisi. Sv. František se proto stal patronem 18. pší pouti k Božímu milosrdenství do Slavkovic. Mnozí putující se shodli na tom, že Františkovy myšlenky, které během své cesty poslouchali, jsou opravdovými perlami.

Tato namluvená zamyšlení vycházela z knihy **15 dní se svatým Františkem z Assisi** od francouzského kapucína **Thadée Matury** v překladu Jiřího Stejskala. Jednotlivé meditace vycházely z textů, které napsal svatý František, a byly doplněny o existenciální úvody, které pomáhají propojit jeho duchovní odkaz s každodenním životem.

Kratinká, ale úderná zamyšlení namluvil zvukným hlasem Ladislav Zeman ze Slavkovic. Otcové Pallotini je zpřístupnili na svých stránkách ve formátu MP3 a také v psané podobě pro všechny, kteří touží po povzbuzení. Najdete je na www.pout.cz. Přinášíme alespoň malou ochutnávku těchto duchovních vitamínů.

5. DÍL: NEVYČERPATELNÉ MILOSRDENSTVÍ

Každý člověk se dříve či později ocitne v situaci, kdy narazí na hranice svých sil. Touží po pokoji, po harmonii, po lásce k Bohu a lidem, ale místo toho zakouší nepochopení, odpor, zranění a bolest. Někdy se zdá, že právě lidé, od nichž očekáváme blízkost a podporu, se stávají zdrojem našeho utrpení. V takových chvílích se rodí otázka: Jak mám milovat, když jsem zraněný? Jak mám odpouštět, když mě někdo stále zraňuje? A kde je Bůh uprostřed všeho toho nepořádku, který prožívám?

Právě do této lidské zkušenosti vstupuje svatý František z Assisi svým překvapivým poselstvím. Píše bratru, který byl natolik vyčerpaný konflikty a obtížemi ve společenství, že toužil odejít do samoty a hledat pokoj v poustevně. František mu však neukazuje cestu útěku, ale cestu proměny srdce.

Říká mu něco, co se na první pohled zdá téměř nemožné: vše, co ti brání milovat Boha, považuj za milost. Ne proto, že by utrpení bylo samo o sobě dobré, ale proto, že právě skrze ně se člověk učí opravdové lásce. Dokud milujeme jen tehdy, když je vše snadné a příjemné, naše láska ještě nedozrála. Pravá láska se rodí tehdy, když navzdory zranění zůstává otevřená.

František obrací pozornost od okolností k vlastnímu srdci. Problém není pouze v těch druhých. Skutečnou otázkou je, jak odpovím na jejich jednání. Budu utíkat? Budu si stěžovat? Uzavřu se do sebe? Nebo dovolím Bohu, aby právě skrze tuto těžkou situaci rozšířil mé srdce?

Je snadné snít o ideálních lidech, ideální farnosti, ideálním společenství či ideální církvi. Jenže skutečný život se odehrává uprostřed nedokonalosti. Bůh nás nevede do vysněného světa bez konfliktů, ale učí nás milovat právě tam, kde jsme. Poslušnost Bohu totiž neznamená přijímat pouze to, co se nám líbí. Znamená přijmout i realitu, kterou jsme si nevybrali.

Největší překvapení však přichází ve chvíli, kdy František mluví o těch, kteří nám ubližují. Neříká: vyhýbej se jim. Neříká: potrestej je. Dokonce ani neříká: snaž se

je změnit. Říká jednoduše: miluj je.

Jak těžká jsou tato slova! Často si přejeme, aby se druzí změnili, aby pochopili své chyby a začali jednat lépe. František však odhaluje nebezpečí, které se může skrývat i za tímto přáním. Někdy totiž netoužíme po jejich obrácení kvůli nim samotným, ale proto, aby nám konečně dali pokoj. Proto vybízí: nechtěj od nich nic jiného, než co jim dá Pán. Nauč se trpělivosti. Nauč se důvěře. Nauč se čekat. Vrchol celého poselství přichází ve chvíli, kdy František mluví o milosrdenství. Říká, že ani ten, kdo se dopustil těžkého hříchu, nesmí odejít bez zakoušení milosrdenství. A kdyby zhřešil znovu, třeba tisíckrát, křesťan nesmí přestat doufat v jeho proměnu. Ne proto, že by hřích nebyl vážný, ale proto, že Boží milosrdenství je větší než lidská slabost.

Milosrdenství není slabost. Je to síla, která dokáže vidět člověka hlouběji než jeho selhání. Je to pohled, který nezůstává u hříchu, ale hledí na člověka jako na milované Boží dítě. Právě proto František tolik zdůrazňuje oči. Oči totiž často prozradí více než slova. Mohou odsuzovat, ale mohou také přijímat. Mohou zraňovat, ale mohou také uzdravovat.

List bratru ministrovi je ve skutečnosti hymnem na Boží milosrdenství. Připomíná nám, že Bůh se neunaví odpouštět. Neodvrací se od hříšníka. Nepřestává doufat v člověka. Tam, kde se rozmohl hřích, může se ještě více rozhojnit milost.

Možná právě dnes každý z nás nosí ve svém srdci nějaké zranění, nějaké jméno člověka, kterému nedokážeme odpustit, nebo situaci, kterou neumíme přijmout. Františkovo poselství nás zve, abychom přestali hledat únik a dovolili Bohu proměnit naše srdce. Nejsme povoláni k útěku před životem, ale k lásce uprostřed života. Právě tam se rodí svatost. Právě tam se člověk nejvíce podobá Kristu. A právě tam se ukazuje nevyčerpatelné milosrdenství Boha, které nikdy nekončí a každého rána se obnovuje.

www.pout.cz

PAPEŽ FRANTIŠEK: DARY DUCHA SVATÉHO

Další ze sedmi textů podnětných katechezí papeže Františka, které zazněly postupně při generálních audiencích roku 2014 v Římě:

O DARU VĚDĚNÍ

21. května 2014

Dnes bych chtěl objasnit další dar Ducha svatého, dar *vědění* (*scientia*). Když se mluví o vědění, myslí se konkrétní schopnost člověka poznávat stále lépe skutečnost, která jej obklopuje, a objevovat zákonitosti, jimiž se řídí příroda a veškerenstvo. Vědění, které přichází od Ducha svatého, se však neomezuje na lidské poznání. Je to zvláštní dar, který nám skrze stvoření dává chápat velikost a lásku Boží a jeho hluboký vztah ke každému tvoru.

Když jsou naše oči osvětleny Duchem svatým a otevřeny kontemplaci Boha v kráse přírody a velikosti kosmu, *objevují, že všechno mluví o něm a jeho lásce*. To v nás vzbuzuje velký úžas a hluboký pocit vděčnosti! Podobný pocit zakoušíme také tehdy, když obdivujeme umělecká díla nebo jakýkoli div, který je plodem génia a tvořivosti člověka. Tváří v tvář tomu všemu nás Duch svatý nabádá chválit Pána z hloubi svého srdce a rozpoznávat ve všem, co máme a co jsme, nedocenitelný Boží dar a znamení jeho nekonečné lásky k nám.

V první kapitole Geneze, tedy na začátku celé Bible, se zdůrazňuje, že Bůh má zalíbení ve svém stvoření, a opakovaně se poukazuje na krásu a dobrotu všech věcí. Každý den končí slovy: „Bůh viděl, že je to dobré“ (Gn 1,12.18.21.25). Pokud Bůh vidí, že stvoření je dobré a krásné, musíme si také my osvojit tento přístup a vidět, že stvoření je dobré a krásné. Dar vědění nám umožňuje spatřovat tuto krásu. Proto chválíme Boha a děkujeme mu, že nám daroval tolik krásy. Když Bůh dokončil stvoření člověka, neřekl „že je to dobré“, ale řekl, „že je to *velmi dobré*“ (Gn 1,31). V Božích očích jsme tím nejkrásnějším, největším a nejlepším z celého stvoření. I andělé jsou pod námi, jsme víc než andělé, jak jsme dnes slyšeli v žalmu. Pán nás má rád! Máme mu za to děkovat. Dar vědění nás uvádí do hlubokého *souladu se Stvořitelem* a dává nám účast na jasnosti jeho pohledu a jeho soudu. Z tohoto hlediska dovedeme vidět v muži a ženě vrchol stvoření, dovršení plánu lásky, který je vtištěn do každého z nás a umožňuje nám vnímat se vzájemně jako bratři a sestry.

To vše je zdrojem klidu a pokoje a křesťan se díky tomu stává radostným svědkem Boha ve stopách svatého Františka z Assisi a mnoha svatých, kteří uměli chválit a opěvovat Boží lásku v kontemplaci stvoření. Současně nás však dar vědění chrání před některými nepřiměřenými či pomýlenými postoji. Prvním z nich je riziko, že se začneme považovat za vládce stvoření. Stvoření není náš majetek, kterého se můžeme zmocnit podle svého zalíbení, a tím méně vlastnictví jen některých či málokterých. Stvoření je dar, podivuhodný dar, kterým nás obdařil Bůh, abychom *jej opatrovali a užívali ku prospěchu všech, vždy s velkou úctou a vděčností*. Druhým pomýleným postojem je pokušení zastavit se u stvoření, jako by mohlo nabídnout odpověď na všechna naše očekávání. Darem vědění nám Duch pomáhá vyvarovat se tohoto omylu.

Chtěl bych se však vrátit k té první pomýlené cestě, kdy je stvoření opanováno, místo aby bylo opatrováno. Máme stvoření opatrovat, protože je darem, který nám daroval Pán, Božím darem, a my jsme opatrovníky stvoření. Když stvoření vykořisťujeme, ničíme znamení Boží lásky. Ničit stvoření znamená říkat Bohu: „Nelíbí se mi.“ A to není dobré, to je hřích.

Opatrovat stvoření znamená pečovat o dar Boží a říkat Bohu: „Děkuji, opatruji stvoření, aby rostlo, nikoli proto, abych ničil tvůj dar.“ Toto musí být náš postoj ke stvoření: pečovat o ně, neboť budeme-li stvoření ničit, zničí stvoření nás! Nezapomínejme na to. Jednou na venkově mi jeden prostý člověk, jenž měl velmi rád květiny, o které pečoval, řekl: „Musíme pečovat o tyto krásné věci, které nám dal Bůh. Stvoření je pro nás, abychom z něho měli užitek. Nikoli proto, abychom je vykořisťovali, nýbrž opatrovali, protože Bůh nám odpouští vždycky, my odpouštíme někdy, ale stvoření neodpouští nikdy. Pokud je nebudeš opatrovat, zničí tě.“

Měli bychom se nad tím zamyslet a prosit Ducha svatého o dar vědění, abychom dobře chápali, že stvoření je nejkrásnějším darem Božím. Bůh učinil mnoho dobrých věcí pro to, co je nejvíc dobré, pro člověka.

zdroj: Dary Ducha, Papež František – Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří, 2016

POZVÁNÍ NA KURZ ALFA

Už je to skoro tady! ☺ Od letošního podzimu by měl v naší farnosti probíhat kurz Alfa, jak již bylo dříve avizováno v ohláškách. Ti, kteří se zúčastnili promítání fotek z návštěvy otce Mira v kanadském Halifaxu, jistě tuší, o co se jedná. Místní farnost má totiž bohaté zkušenosti s pořádáním Alfy. Pro vás, kteří netušíte, přinášíme alespoň několik informací pro lepší představu o tom, co nás vlastně čeká.

Co je Alfa?

Alfa je kurzem základů křesťanství, který byl vytvořen před téměř padesáti lety v Anglii. V současné přepracované koncepci funguje již 36 let. Podle webové stránky Alfy probíhá ve 175 zemích světa a ve více než stovce jazyků. Zkušenost s ní má již zhruba 37 milionů lidí. Její mladší variantou je Alfa pro mládež.

„Alfa nabízí příležitost prozkoumat křesťanskou víru a diskutovat o zásadních životních otázkách. Je to místo, kde je každý vítán, každý se může na cokoli zeptat a říct svůj názor. Alfa probíhá po celém světě v kavárnách, církvích, univerzitách, obývacích pokojích, ale třeba i ve vězení. Nenajdete dvě úplně stejné Alfy, ale v zásadě mají společné tři věci: jídlo, promluvu a diskusi o tématu. Alfa trvá zpravidla dvanáct týdnů (Alfa pro mládež je kratší).

Alfu u nás pořádají téměř všechny křesťanské církve. Na webu www.kurzyalfa.cz si můžete najít kurz zaregistrovaný ve svém okolí. Přemýšlíte nad smyslem života? Nejste v tom sami. Přijďte hledat odpovědi na své otázky na Alfě...

Jak Alfa probíhá?

JÍDLO

Jídlo lidi spojuje. Platí to i na Alfě. Většina setkání začíná společným jídlem, protože to vytváří skvělou příležitost k seznámení a navázání přátelství.

PROMLUVA

Promluvy jsou připraveny tak, aby poutavě podaly základní informace a inspirovaly k rozhovoru.

Zpravidla trvají 30 minut, přednáší je řečník, nebo se pustí video z filmové série. Každý týden se probere jedno téma vztahující se ke křesťanství, např.: Kdo je to Ježíš? Jak najít víru? Proč a jak se modlit?

DISKUZE

V diskusní skupince budete mít prostor podělit se o své myšlenky a otázky. Můžete svobodně vyjádřit své názory i pochybnosti, nebo nemusíte říkat nic. Je to na vás. V každé skupince je přítomen vedoucí, který konverzaci moderuje.

Příběh

„Během kurzu Alfa jsem se setkala s Bohem, který ke mně poprvé promlouval ústy jiného člověka. To, co jsem dosud prožívala v ryze osobní rovině vnitřního světa, se najednou stalo slovem rezonujícím v reálném světě. Přišla jsem do kurzu Alfa s tím, že chci být jen tichým pozorovatelem, ale tam jsem prožila, že po celý můj život byl Kristus mým tichým pozorovatelem. Tehdy jsem neměla moc konkrétní představu o tom, co znamená přijmout Krista, ale od té chvíle, kdy jsem se rozhodla pro jeho ducha, nabyla jsem vědomí, že už nikdy nebudu v ničem sama. Stal se mou vlastní živou silou, energií znásobující mě samotnou, nezbytnou aktualizací té prvotní Boží lásky, kterou má v sobě každý člověk už dávno před narozením. Na kurzu Alfa jsem poprvé poznala lidi, kteří žijí opravdový život a životní opravdovost nejen vůči ostatním a vnějšímu světu, ale také vůči sobě samým – vnímají skrze Ježíše.“ *Jana, www.kurzyalfa.cz*

CYKLUS PŘEDNÁŠEK „ŠESTERO CEST, JAK ŽÍT NÁBOŽENSTVÍ“

Před nedávnem nabídla naše farnost zájemcům sérii velice zajímavých a kvalitních přednášek s názvem „Šestero cest, jak žít náboženství“ v podání pana Michala Jíru z Brna. Přednášky vycházely z publikace: **Dale Cannon, Six Ways of Being Religious: A Framework For Comparative Studies of Religion (Wadsworth Publishing, 1996).**

V průběhu čtyř společných večerů si mnozí z nás uvědomili, že se naše osobní odlišnosti a různorodost vnímání a nastavení odráží i v duchovním životě. Cílem jednotlivých setkání bylo prozkoumat svůj duchovní život a pochopit, co nás spojuje s ostatními, a zároveň se naučit lépe porozumět i těm druhým. Každý z nás měl a stále má možnost si díky poznání své osobní cesty usnadnit cestu k Bohu a zároveň najít své pevné, radostné a plodné místo v církvi a také lépe pochopit projevy náboženského života, které nás dráždí u druhých.

Seznámili jsme se s cestou obřadu, cestou jednání, cestou oddanosti, cestou zprostředkování, cestou hledání a cestou zkoumání. Nastínili jsme si, jak se odlišnosti jednotlivých cest odráží například při vnímání Božího slova nebo při osobní modlitbě, jaké charakteristické ctnosti a nectnosti se k těmto cestám mohou vázat včetně toho, jak můžeme být užiteční v církvi. Je nutné respektovat, že to, co funguje u jednoho z nás, nemusí fungovat u toho druhého.

Pokusím se zmínit několik bodů, které vedou k určitému zamyšlení... Ježíš je proti bezduchým zvykům, proti moralismu bez akceptování principu nezasloužené milosti, proti sentimentální oddanosti bez poslušnosti, proti honění se za zázraky bez víry nebo pro jejich vnější efekt, proti asketismu bez pokory a touhy sdílet se a proti intelektualismu bez dětské tolerance nevědomosti a jiného názoru.

Ježíš je ten, ke kterému nebo spíše od kterého všechny cesty směřují. Vlastně On sám by měl být každou z šesti cest. V Janově evangeliu (Jan 14,6) říká: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ Ať už kráčíme po kterékoli ze zmíněných cest, každá vede k Bohu, a toto je třeba mít neustále na zřeteli. Ježíš každé naší cestě rozumí – důležité je kráčet s Ním a žít svůj lidský život naplno, tzn. snažit se být lepšími lidmi. DT

MALÉ OTÁZKY PRO VELKÉ ZNALCE

BŮH POSÍLÁ MOJŽÍŠE

1. **Izraelité se v Egyptě velmi rozrostli a Egyptané je utlačovali tak, že** (Ex 1,8-22)
 - a) jejich děti nesměly chodit do školy
 - b) porodní báby měly usmrtit každého narozeného izraelského chlapce
 - c) Izraelité nesměli mít žádný majetek
2. **Jedné izraelské ženě se narodil syn Mojžíš. Jak ho zachránila?** (Ex 2)
 - a) vydávala ho za holčičku
 - b) utekla s ním zpátky do Izraele
 - c) dala ho v košíku do rákosí u břehu Nilu
3. **Kdo malého Mojžíše nechal vytáhnout z vody a vychoval ho?** (Ex 2,5-10)
 - a) faraonova dcera
 - b) faraonova manželka
 - c) sám faraon
4. **Když byl Mojžíš dospělý, promluvil k němu Bůh** (Ex 3,3-6)
 - a) ve snu
 - b) v hořícím keři
 - c) v zářivém oblaku
5. **Bůh Mojžíše povolal k tomu, aby** (Ex 3,10)
 - a) vyvedl Izraelity z egyptského otroctví
 - b) se stal řeholníkem
 - c) sepsal dějiny izraelského národa
6. **Když Bůh Mojžíšovi zjevil své jméno, řekl:** (Ex 3,13-14)
 - a) Jsem, který jsem.
 - b) Jmenuji se Hospodin.
 - c) Nejsem ten, za kterého mě pokládáte.
7. **Mojžíšovi sourozenci se jmenovali** (Ex 15,11-32)
 - a) Ezau a Jakub
 - b) Áron a Miriam
 - c) Jozue a Káleb
8. **Farao nechtěl Izraelity propustit. Proto Bůh seslal na Egyptany velké pohromy. Nejhorší z nich bylo to, že** (Ex 12,29-31)
 - a) zemřeli prvorození synové
 - b) všichni lidé oslepli
 - c) v celé zemi vypadla elektřina
9. **Co jedly izraelské rodiny před odchodem z Egypta?** (Ex 12,29-31)
 - a) krocana a brambory
 - b) beránka a nekvašený chléb
 - c) vepřové, knedlík a zelí
10. **Farao Izraelity propustil, ale pak je pronásledoval. Jak Bůh zasáhl?** (Ex 14,15-31)
 - a) na Egyptany se zřítily hory
 - b) moře se rozestoupilo, Izraelité přešli po suchu, kdežto Egyptany moře zaplavilo
 - c) Egyptané se propadli do země

zdroj: Biskupství brněnské, správné řešení na str. 18

MINISTRANTSKÝ TÁBOR VE STARÉ ŘÍŠI

Letošní tábor zavedl novoměstské ministranty do rodné vísky Metoděje Floriána – řezbáře, grafika a autora našeho betléma – do Staré Říše.

Naším mottem se stal úryvek: „**Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.**“ (Mk 16,15) Každý den nás provázeli svatí (blahoslavení), kteří kdysi též putovali světem. O své zážitky se s vámi podělí sami účastníci tábora.

Zdeněk Pařík, vedoucí ministrantů

V pátek 17. července jsme vyrazili na ministrantský tábor do Staré Říše. Cestou jsme se stavili v ZOO Jihlava a na oběd v McDonaldu, nezapomněli jsme ani na kostel sv. Jakuba Většího, kde byla komentovaná prohlídka kostela a krovu. Když jsme přijeli do Staré Říše, tak první, co jsme udělali, bylo to, že jsme si šli zahrát fotbal. V sobotu jsme se dozvěděli, že bude pěvecká Superstar.

V pondělí jsme vařili buřtguláš a večer jsme opékali párky. V úterý jsme byli na výletě v Telči, mši sv. v kostele sv. Jakuba a přijel k nám pan farář. Ve čtvrtek jsme byli v kostele sv. Markéty a na výletě v Jaroměřicích nad Rokytnou, mše sv. byla v Lukově, kde žil blahoslavený Jan Bula.

Každý večer Zdenda povídal pohádku. Ve čtvrtek večer Zdenda onemocněl. V pátek se udělalo Zdendovi dobře, proto jsme se byli podívat v kláštere řádu Premonstrátů v Nové Říši. V sobotu jsme jeli domů.

Celý tábor jsem si užil.

Kuba Šustr

Ministrantský tábor začal v pátek ráno, když jsme vyjeli autobusem z Nového Města na Moravě. Jeli jsme do zoo v Jihlavě, kde jsme viděli krmení žiraf, tygry a další zvířata. Pak jsme šli do McDonaldu na oběd a autobusem jsme odjeli do Staré Říše, kde jsme bydleli na faře. Tady jsme hráli hlavně fotbal a karty.

V úterý jsme jeli na výlet do Telče, kde jsme navštívili zámek. Také jsme měli mši v kostele svatého Jakuba. Večer byla Superstar, kde jsem byl třetí. Ve čtvrtek jsme šli na prohlídku kostela svaté Markéty v Jaroměřicích a potom jsme se přesunuli do Lukova na mši svatou. Kostel byl krásný a připravili pro nás pohoštění. Potom jsme šli pěšky do Moravských Budějovic na autobus, kterým jsme se vrátili do Staré Říše. V pátek jsme jeli do Nové Říše, kde jsme měli mši. V sobotu jsme uklízeli a vrátili se do Nového Města na Moravě.

Nejvíce se mi líbilo hraní her s kamarády a házení palačinek v pátek u oběda.

Honzík Peňáz

Jeli jsme do Jihlavy, kde jsme byli v zoo a pak na prohlídce kostela sv. Jakuba. Byl tam druhý největší zvon na Moravě, který váží 8 tun. Bavilo mne vaření guláše. V Nové Říši jsme měli prohlídku kláštera a pak jsme tam hráli fotbal. Ve fotbale jsem nejlepší v obraně. Byli jsme v Telči na zámku a v Lukově na mši. Po mši jsme si chvíli hráli na faře.

Na táboře se mi líbilo. Příští rok chci jet taky.

Petík Kosár

Být kuchařkou na ministrantském táboře pro mě byla velká výzva. Taková malá maturita z vaření. Ale rozhodla jsem se do této výzvy jít a vyzkoušet to. Vařila jsem kynuté meruňkové knedlíky, kterých jsem udělala dohromady asi 79. A palačinky? Ty jsem ani nepočítala. :-)

Chci moc poděkovat Barče Mackové, Zdendovi, ale dokonce i panu faráři za výpomoc s vařením. :-) Na závěr tábora si kluci mohli na snídani vychutnat lívance z kynutého těsta a zároveň zasoutěžit, kdo jich sní nejvíce. Díky ministrantskému táboru jsem mohla navštívit různá zajímavá místa, například Telč, jejíž patronkou je svatá Markéta, což bylo pro mě milým překvapením. Navštívili jsme také chrám svaté Markéty v Jaroměřicích. Nemohu však opomenout Lukov, rodiště Jana Buly, kde nás moc mile pohostili a přijali. V klášteře v Nové Říši jsme byli na prohlídce a na mši svaté, po níž si ministranti zahráli fotbal přímo s celebrantem bohoslužby. Bylo to milé.

Závěrem chci moc poděkovat, že jsem na táboře mohla být a také všem přeji hezký zbytek prázdnin.

Markéta Smetanová

FOTOSTŘÍPKY

NAŠI SLUŽEBNÍCI U OLTÁŘE – VELIKONOCE 2026 (foto: M. Přichystal), zleva:

Horní řada: Vojtěch Trödler, Kryštof Novotný, Ondřej Smetana, Zdeněk Pařík, Lukáš Trödler, Vojtěch Tulis, o. Miroslav Kulifaj, Jan Trödler.

Prostřední řada: Ondřej Vlček, Milan Sivák, František Miko, Matouš Přichystal, Jan Šustr, Štěpán Macek, Jakub Šustr, Dominik Německý, Petr Říha, Adam Trödler.

Spodní řada: Filip Německý, Jakub Kosár, Petr Kosár, Timotej Miko, Martin Šustr, Jan Peňáz. Na fotce nejsou zdaleka všichni naši hoši ve službě. Možná mezi nimi budou příští rok i noví ministranti (třeba i Ty). ☺

- 1) Čištění rýn u kostela (vlevo nahoře)
- 2) Víkend pro ministranty a tatínky – výprava na Ještěd (vpravo nahoře)
- 3) Průvod a následný úklid při Slavnosti Těla a Krve Páně (vlevo uprostřed a dole)
- 4) Ministrantský tábor – Lukov (vpravo uprostřed)
- 5) Blahoření Jana Buly a Václava Drboly – mše svatá v Brně, hlavní celebrant kardinál Michael Czerný

MODLITBA ZA VLAST

(původní text písně, který se zpíval již před 200 lety)

Otče náš, vyslyš nás, zachovej nám národ náš!

Zůstaň s námi do skonání, Otče, vyslyš nás!

**V úzkostech my k Tobě voláme, ruce svoje k nebi zvedáme;
neopouštěj naši drahou vlast, vroucně Tebe žádáme!**

Otče náš, vyslyš nás, zachovej nám národ náš!

zůstaň s námi do skonání, Otče, vyslyš nás!

Maria, Matičko, národ český mocně chraň!

Zůstaň Matkou lidu svému, drž nad ním svou dlaň!

**Vzpomeň, jak Tě lid náš v lásce měl, vzýval Tě a vroucí písně pěl;
pro tu lásku odpusť mnohý hřích, neopusť nás v dobách zlých!**

Maria, Matičko, národ český mocně chraň!

Zůstaň Matkou lidu svému, drž nad ním svou dlaň!

Kníže náš, shlédni k nám, zahynouti nedej nám!

Pros za všechny věrné Čechy, svatý Václave!

**Zkormoucení k Tobě vzdycháme, ve přímluvu Tvoji doufáme;
oroduj za naši krásnou vlast, úpěnlivě voláme.**

Kníže náš, shlédni k nám, zahynouti nedej nám!

Pros za všechny věrné Čechy, svatý Václave!

FARNÍ DEN

Přijměte srdečné pozvání na společné setkání naší farní rodiny, které proběhne poslední prázdninovou nedělí, tedy **30. 8. 2026**, na farním dvoře a zahradě. Přijďte si popovídat, poslechnout, zazpívat, zaskotačit, odměnit se nějakou dobrotou nebo zkrátka jen „pobejt mezi svými“.☺ Začínáme **ve 14.30**.

Tak jako v minulých letech bude zajištěno drobné občerstvení včetně nápojů, ale určitě budeme rádi za upečení bučky či slaneho pečiva, případně za přebytek ovoce či zeleniny ze zahrádek, které bychom mohli roznést na připravené stoly.☺

SPRÁVNÉ ŘEŠENÍ KVÍZU (ze str. 14): 1b, 2c, 3a, 4b, 5a, 6a, 7b, 8a, 9b, 10b

Své příspěvky, náměty, přání či připomínky k obsahu Kunhuty posílejte, prosím, na mailovou adresu casopis.kunhuta@gmail.com. Děkujeme. Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolický farní úřad Nové Město na Moravě. Další číslo vyjde v říjnu 2026, uzávěrka 15. 10. 2026. Redakce: Mgr. Dagmar Trödlarová, Ing. Matěj Trödlar, Bc. Veronika Trödlarová. Schválil: Mgr. Miroslav Kulíř.